



— Ce oameni fără inimă! mârâi și Zizi. Așa-s oamenii. Dacă nu sunt foarte cruzi, sunt foarte... hm... negliobi.

— Dar își merită numele, și-l merită, se grăbi s-adauge domnul Roș. Toată lumea o iubea. Nu numai eu. Toată pădurea, toate animalele, toate scorburile, toți copacii... Iubire, da, cine i-a zis Iubire bine i-a zis...

— Te cred, te cred, domnule Roș, îi zise Isabela, mângâindu-l între urechi. Nu te mai amări. Ce cruzime!

Isabela trecuse de multe ori pe lângă magazinul doamnei Mereacre. Niciodată însă nu se putuse uita la vitrină. I se părea de prost gust să afișezi blănurile acelea, la fel cum vânătoarea i se părea o îndeletnicire revoltătoare.

— Și ai bătut atâta drum, din pădure adică, până aici, pe Strada Strălucirii, s-o găsești? se miră fetița.

— Da, am rătăcit mult. Nici nu știam dac-o s-o mai revăd vreodată, șopti domnul Roș.

— Dar e doar o blană, murmură Zizi, scuturându-și niște fire de praf de pe propria blană. Acum e doar o blană... Ce rost mai are...

— Pentru mine înseamnă mult. Pentru toată pădurea înseamnă mult. Locul ei e în pădure. Acolo va străluci cu adevărat, nu aici, pe Strada Strălucirii, răspuse vulpoiul.

— Aveai de gând s-o iei... cumva... de-acolo? îl întrebă fetița.

— Mă gândisem s-o fur, da...

— Trebuie să recunosc că asta nu-mi place, zise Zizi dintr-odată. Nu-mi place să împart trăsura cu un hoț! Oricât de milă mi-ar fi de dumneata, domnule Roș...

— Vai, „prințesă” Zizi, ai putea să nu mai tragi imediat concluzii? o puse la punct Isabela.

— Bravo vouă! îi laudă Zizi, făcându-le cu ochiul. Prea mult dulce strică!

— Mulțumim, domnilor, zise Isabela. Deci? Mâine dimineată o să fie gata?

— Pe onoarea noastră de Toc și Baitoc! Vom țese harnic, vom țese cu foc!

Păianjenii se apucară îndată să brodeze cu firul delicat pe spatele vulpoiului. Zizi rămase cu ei toată noaptea, să-i supravegheze. Când se-arătau prea osteniți, îi mai încuraja, îi mai îmboldea.

„Mi-ar prinde bine și mie un tatuaj din asta. Să scrieți cu litere pe lăbuța mea stângă –Purrina“, glumea cu ei pisica. Se temea că nu vor termina până dimineața.

Domnul Roș le cânta cântece de pădure ca să-i mai învioreze, să nu-i ia somnul. Așa își petrecură toată noaptea. Și chiar a fost ca o petrecere. Căci au și râs mult, s-au înveselit unii pe alții, iar spre dimineată erau cei mai buni prieteni.

